

Ina și Pit în ținutul împăratului Ardei Primul... și ultimul

Ina e o fetiță drăgălașă.

Cu părul aproape blond, ochi limpezi, de culoarea unui lac năpădit de ierburi, cu buzele pline, mereu umede.

Vai, ce fetiță drăgălașă!, repetau, ca niște roboței, oamenii mari. Inei îi venea să-și astupe urechile când îi auzea.

Se săturase să fie o fetiță drăgălașă și atât. Așa cum se săturase și de desenele animate. Altădată le urmărea ore în șir. Acum acestea erau tot mai zgomotoase, cu personaje tot mai ciudate și cu tot mai multe bătăi. Războaie, arme fantastice, urlete, morți.

Ina aștepta să treacă seara, să se culce mama și tata.

Noaptea era mai multă liniște. Atunci Pit, ariciul alb, ieșea din cușca lui. Toată ziua dormea, iar noaptea tropăia prin cameră cu pași mărunți. Parcă ar cădea bobite de grindină pe podea, se gândea Ina.

Era bucuroasă când îl vedea cum se mișcă prin cameră, uneori foarte repede, de parcă încerca să prindă ființe doar de el văzute. Un mic spectacol.

Cocoțată într-un fotoliu, Ina îl urmărea pe Pit.

Ariciul sufla zgomotos. Uneori se învârtea în cerc, alteori alerga în linie dreaptă, dispărând sub pat.

— Oare caută ceva? se întrebă Ina amuzată.

— Ziua de ieri!

Ina tresări. I se păruse că aude un glas subțirel și răstit. Se uită în jur, ușor speriată.

— Nu văd pe nimeni, zise Ina șoptit.

— Adică eu sunt un nimeni?!

Pit se oprise brusc și întoarse, o clipă, capul spre ea. Mirarea se răspândi pe chipul Inei.

— O fi... Pit? Ar fi culmea!

— Credeai că-s mut, drăgălașo?

Da, cel care vorbea era chiar Pit, ariciul ei alb.

— Până acum nu ai scos nicio vorbă, se scuză Ina.

— Pentru că nu am avut chef, de-aia!

— Și eu fac la fel. Când nu am chef, tac, recunosc Ina.

Pit bombăni ceva, continuând să se învârtă repezător. Era gimnastica lui de învioreare începută odată cu venirea nopții.

— Trebuie să-ți spun, fetițo, că mă cam plictisesc, mormăi Pit. Cunosc toate ascunzișurile din camera asta.

— Și pe mine m-a cuprins plictiseala, zise Ina.

Munt, Pitul, Actiune, Munt, Exerciții

© 2002 - 2003 - 2004

Maria, Sorașu

MICHAEL ENDE

POVEȘTI NEMĂITDARE

POVEȘTI NEMĂITDARE

POVEȘTI NEMĂITDARE

POVEȘTI NEMĂITDARE

POVEȘTI NEMĂITDARE

— Mă imiți?

— Nici vorbă! rosti Ina cu glas ferm. M-am săturat chiar și de desenele animate.

— Ridică-mă, te rog, să văd camera și de mai sus.

Ina îl luă pe Pit în palme. Îl mai ridicase de ne-numărate ori, dar își dădu seama că ariciului nu-i place să fie contrazis. Era amuzant cum își burzu-luia țepii lui albi.

Se roti încet cu el, dezvăluindu-i camera unei fețițe drăgălașe.

Păpuși numeroase, un dulap cu haine, rafturi cu câteva cărți de povești, un tablou cu o pasăre albastră, biroul cu creioane colorate și caiete și alte obiecte ce țin de o elevă conștiincioasă.

Pit pufnea pe nas, semn că nu descoperea nimic interesant.

— Putem căuta ceva pe computer, zise Ina cu ezitare în glas.

— Mă enervează ecranul luminos, replică Pit. Îmi atacă ochii.

Ina se bucură, în sinea ei, că nici Pit nu avea chef să deschidă computerul. Prefera să stea de vorbă, chiar dacă ariciul părea îmbufnat. Îi va trece...

— Ce-i burduful acela? întrebă Pit, arătând cu botul spre rafturi.

— Este un aparat de fotografiat foarte vechi. A fost al bunicului meu.

— Bunicul...?! se miră Pit, cu glas subțire.

- Ai apucat și tu să-l cunoști, ori nu-ți mai amintești?
- Oarecum, bombăni Pit. Mă cam lua peste picior, cu țepii mei albi.
- L-am iubit mult. El era singurul care nu-mi spunea doar: *ești o fetiță drăgălașă*.
- Îți spunea că ești una urâtică? întrebă ariciul ironic.
- Zicea că sunt o fetiță curajoasă!
- Ha-ha, asta-i bună! hohoti ariciul, iar Ina se amuză și ea.

Doar nu se putea supăra pe un arici alb, mic și plăpând, chiar dacă avea țepi ascuțiți.

Pit îi zise să aducă burduful mai aproape, să-l vadă mai bine. Ina îl luă de pe raft și-l puse pe birou, apoi se așeză pe scaun.

— Burduful se strânge când nu folosești aparatul, explică Ina. Dar l-am lăsat așa, arată mult mai interesant. Ca într-un muzeu. Oricum, nu-l mai folosește nimeni.

— Se poate vedea înăuntru? întrebă Pit.

— Sigur, uite, deschid capacul ăsta din spatele lui. E un aparat simplu, dar făcea poze frumoase în alb și negru. Bunicul era pasionat de fotografie.

— Știu.

— Avem câteva albume rămase de la el.

Ina puse ariciul pe birou și apoi deschise capacul. Pit se apropie, precaut, de deschizătura întunecată.

— Bunicul meu făcea multe glume, rosti Ina zâmbind. Îmi spunea că în interiorul burdufului au mai rămas imagini.

— Și dacă avea dreptate? întrebă Pit. Se vede o luminiță!

— E lentila de la celălalt capăt, explică Ina.

— Hai să intrăm și să descoperim pe unde a mai umblat bunicul tău, propuse brusc ariciul Pit.

Ina izbucni în râs. Pit o privi muștrător.

— Cum să intrăm, Pit? întrebă Ina, stăpânindu-și hohotele. Ar trebui să ne facem mici de tot, ca-ntr-o poveste ori un desen animat.

— Râzi ca toanta, se răsti Pit, supărat. Spuneai că bunicul tău te credea deșteaptă.

— Tot nu pricep cum îți imaginezi c-o să pătrundem în burduful aparatului de fotografiat.

— Nu ne micșorăm noi, asta se-ntâmplă doar în basme, începu Pit să explice. Iată ce trebuie făcut: te uiți cu atenție la burduf și numai la burduf și te gândești că trebuie să fie mai mare și tot mai mare... Iar burduful o să crească și o să tot crească. Eu degeaba aș încerca, am creierul prea mic pentru treaba asta.

Ina își înghiți ultimele rămășițe de răs și își propuse să nu-l mai contrazică pe arici, chiar dacă vorbele lui păreau năstrușnice. Era ca un joc nou și amuzant.

Privi burduful aparatului de fotografiat, care arăta ca o mică peșteră cu trepte negre pe toate laturile sale. Se încruntă, ca să pară hotărâtă.

— Trebuie să uit de tot și de toate, își zise Ina cu voce șoptită. Gândește-te doar la burduf! Așa, Ina... Nu mai există nimic altceva decât darul bunicului.

Ina nu-și mai amintește ce s-a petrecut exact și nici cât timp s-a scurs. Intrase la început în joc mai mult de formă, ca să nu-l supere pe Pit, încruntându-și sprâncenele și făcând o mutră cât se poate de serioasă. Apoi privirea parcă i se lipi de aparatul bunicului și nu o mai putu desprinde de acolo.

Ina devenea tot mai insistentă, tot mai înverșunată.

Fixa burduful precum un șarpe care-și fixează prada.

După o vreme începu să o doară capul. Ușor, dar apăsător, până când o cuprinse amețea. Parcă ar fi intrat într-un vârtej, într-o răsucire de vânt.

Se trezi stând pe o treaptă lată și neagră. Uimită, pricepu că era... chiar intrarea în burduful aparatului de fotografiat!

Se vedea un ținut plin de verdeață. Era plat, fără vreun deal ori vreo colină. Iarbă, arbuști, tot felul de plante, copaci răzleți și undeva, în spatele lor, se putea desluși imaginea unui castel.

— Zăresc ceva ce seamănă cu un castel, rosti Ina în șoaptă.

— Pare un ținut destul de vesel, zise Pit. Dar de ce vorbim în șoaptă?

— Nu știu. Din precauție.

— Degeaba vorbiți în șoaptă, noi tot v-am găsit! se auzi o voce subțirică, însă fermă.

În clipa următoare, Ina și Pit fură înconjurați de câțiva soldați înarmați cu sulite, arcuri și săgeți. Unii aveau și săbii scurte. Toți erau înalți și subțiri, de mai multe culori. Unii verzi, alții

roșii, ba unul era chiar portocaliu. Semănau tare bine cu niște ardei iuți. Ina zâmbi, amuzată. Își aminti cât de mult iubea bunicul ardei iuți. Îi și cultiva în numeroase ghivece, pe care le punea prin toată casa, spre disperarea celorlalți.

— Suntem arestați? întrebă Pit pe un ton revoltat.

— Aăă... arestați? se miră soldatul portocaliu. Păi... de ce să fiți arestați?

— Pentru că... se gândi Pit cu voce tare, suntem străini de aceste locuri.

— Noi nu arestăm străinii, răspuse tot soldatul portocaliu, care părea a fi un soi de comandant, ci îi invităm la curtea împăratului nostru.

— Care împărat? întrebă Ina.

— Împăratul Ardei Primul!

Ina îi aruncă lui Pit o privire cu subînțeles. Nu care cumva să izbucnească în râs! Ar fi fost o jignire la adresa împăratului. Pit pricepu și luă o mutră încruntată.

— Atunci, zise Ina, să mergem. Mă bucur să-l cunosc. Cu siguranță, există și o împărăteasă.

— Există, răspuse scurt ardeul portocaliu și porni, cu pași fermi, pe o cărare îngustă.

Îl urma ră Ina cu Pit, apoi ceilalți soldați, în șir indian.

Castelul împăratului Ardei Primul avea turnuri și turnulețe vopsite în culori vesele, precum soldații.

În aer plutea o mireasmă ușor pișcăcioasă. Ca o mică atenționare, ai grijă ce faci aici, că poți să te și... arzi!

Împăratul Ardei Primul o primi pe Ina cu brațele deschise, de parcă o aștepta de multă vreme. Era gras, nu sfrijit ca soldații, și avea mai multe culori. Verde, roșu și galben. Îi străluceau ochii de bucurie.

— Bine ai venit la noi, fetițo! exclamă el. Suntem întotdeauna bucuroși de oaspeți. Desigur, ai aflat deja că eu sunt împăratul Ardei Primul. Iar ea este soția mea.

Pe un scaun înalt ședea împărăteasa. Era slabă, uscată, lungă și ofta mereu, acoperindu-și pe jumătate ochii cu pleoapele zbârcite. Îi adresă și ea un zâmbet scurt Inei, apoi oftă puternic.

— Eu sunt Ina, iar el este prietenul meu, ari-ciul Pit.

— Ohoo! exclamă împăratul Ardei Primul. N-am mai văzut un arici alb! Cred că aricii albi sunt tare deștepți, pe lângă faptul că sunt simpatici!

Lui Pit i se opri vorba în gât. Fu măgulit de spusele împăratului. Dădu doar din cap și îi zâmbi ghiduș.

— Și acum, zise împăratul Ardei Primul frecându-și mâinile, vă invit să vedeți parada armatei mele!

— Ce bine am nimerit, zise Ina bucuroasă. Încă nu am văzut o paradă militară.

— Noi facem la fiecare sfârșit de săptămână câte o paradă militară, pricepi? Ne place la nebunie. Iar când apar oaspeți, pac, punem de-o paradă în plus, în cinstea lor. Suntem în orice clipă pregătiți, pricepi? jubilă împăratul Ardei Primul, iar împărăteasa oftă din nou.

— Cred că e distractivă o astfel de paradă, bombăni Pit.

— Este! îl aprobă împăratul Ardei Primul. Oaspeții rămân uimiți, iar când se întorc în ținuturile lor, povestesc despre ce armată nemaipomenită am, pricepi? Așa ne crește faima și nu mai îndrăznește nimeni să ne atace, pricepi?

— Pricep, îl imită Pit.

— Ați fost atacați vreodată? întrebă Ina, amuzată de situație.

— Niciodată, recunosc împăratul Ardei Primul. Dar suntem pregătiți, pricepi? Asta facem toată ziua, instruim soldații. În țara mea se găsesc o mulțime de câmpuri de luptă numai bune pentru antrenamente. Mai mare dragul să te uiți, pricepi?

— O armată de cuceritori, își dădu Ina cu părerea.

— Nici vorbă, o contrazise împăratul Ardei Primul râzând. N-avem de gând nici să atacăm, nici să cucerim. Fiecare cu ținutul său, nu ne băgăm peste alții.

— Toți locuitorii sunt soldați aici? întrebă Pit.

— Nu chiar toți, răspuse împăratul Ardei Primul. Mai există gogoșarii, care au diverse meserii... dar pierdem vremea cu vorbăria, pricepi? Haideți cu mine în marele balcon, să dăm drumul paradei. Să vă minunați, pricepi?

Împărăteasa se ridică fără prea mare tragere de inimă, după care oftă zgomotos. Îl urmă pe împărat cu pași mărunți. Era mult mai înaltă decât el și foarte subțire, cu o piele maronie.

Ajunseră într-un balcon larg, în cealaltă parte a castelului. De acolo se vedea un plattou imens. Într-o parte a acestuia, trupele se aliniaseră deja, gata să pornească.

În balcon se găseau jilțuri largi și lucitoare.

Se așezară. Chiar și Pit se cățăără pe un jilț, ca să vadă mai bine.

Imediat apărură câțiva servitori, foarte înalți și foarte subțiri, cu un zâmbet până la urechi. Duceau tăvi mari, argintate pe care se aflau numeroase pahărele colorate în toate culorile curcubeului. Din pahărele se înălțau arome delicioase.

— Serviți, zise împăratul Ardei Primul. E una dintre specialitățile noastre, cu care ne delectăm oaspeții.

— Miroase tare bine, zise Ina, în timp ce lua un pahărel albastru.

— Ce-i acolo? întrebă Pit, neîncrezător.

— Miere, zise împăratul, iar ochii îi străluciră de încântare. Miere cu propolis verde. Asta doar în pahărelele verzi... desigur. În celelalte avem miere prin care înoată petale de flori, dintre cele mai diverse. Trandafiri, panseluțe, iasomie, lămâiță, margarete...

— Miere? se miră Pit, nu tocmai încântat. Cu petale de flori... păi, după câte știu, mierea se culege din flori.

— Exact! îl întrerupse împăratul, entuziasmat, în timp ce împărăteasa îl acompania cu oftaturi sonore. Tocmai de aceea întărim aroma, parfumul, pricepi? Dar poate tu nu mănânci miere.

— Eu sunt insectivor, recunosc Pit, însă... pot încerca, miroase bine.

Împăratul îi oferi, personal, un păhărel violet cu miere și flori de iasomie. Botișorul lunguiet al lui Pit fremătă de câteva ori. Își scoase vârful limbii și gustă.

— Ei? întrebă împăratul, înălțându-și sprâncenele.

— Recunosc, e bună, zise Pit.

— Atunci să-i dăm drumul!

Împăratul Ardei Primul bătu din palme.

O trompetă răsună chiar în spatele lor, atât de puternic încât Pit se adună ghem, pentru câteva clipe, speriat de-a binelea. Iar împăratul făcu un salt în jilțul său, lansând un hohot de râs.

— De fiecare dată se întâmplă la fel, explică el plin de voie bună. Trompetistul ne ia prin surprindere, suflându-ne direct în urechi. Degeaba i-am tot spus să păstreze distanță, nu pricepe. A pornit infanteria. Băieți aprigi, pricepi? Cu săgeți și sulițe usturătoare și săbii ascuțite.

Șiruri de soldați subțiri se puseră în mișcare. Erau perfect aliniați pe culori. Verde-închis, verde-deschis, roșu-închis, roșu-deschis, maroniu, portocaliu. Săgeți, arcuri, săbii, sulițe. Unii țineau săbiile în mână, alții sulițele, în poziție de luptă. Arcașii trăgeau cu arcul, din când în când, la comandă, spre înaltul cerului.

Ina se neliniști. Săgețile se vor întoarce, își zise ea, și vor cădea, ca o ploaie distrugătoare, chiar peste soldați. Dar minune! Din cer nu căzu... nimic! Săgețile, pur și simplu, dispărură.

Împăratul Ardei Primul o privi pe fetiță cu coada ochiului.

— E ca un miracol, zise el, fericit. Dar să-ți explic. Săgețile, dacă nu întâlnesc în cale ceva în care să se înfigă, pur și simplu se topesc în aer. Niște aburi lunguiți și usturători, pricepi?

— Se simte, bombăni Pit.

— Puțin, când adie vântul, îl completă Ina.

— Ați remarcat, cred, continuă împăratul Ardei Primul, că nu avem gloanțe. Nici grenade, nici bombe, nici mine ori proiectile... Toate astea produc zgomote înfiorătoare și distrugerii

inutile. Se fac praf clădiri, drumuri, poduri...
Pur și simplu, nu ne plac, pricepi?

— Atunci ar fi cam periculos pentru țara voastră
dacă va fi atacată de soldați cu arme de foc, zise Ina.

— Ba n-ar fi, chicoti împăratul. O să vedeți. Acum
urmează tancurile.

— Tancurile? exclamă Pit. Și cu ce trag?

— Cu ghiulele, pricepi? zâmbi împăratul.

— Nu pricep...

— Sunt ghiulele speciale, ca niște mingi bine umflate, care ex-
plodează în fața dușmanului și-l paralizează pe
loc. Dar explozia nu e zgomotoasă, e doar
cât un mic pocnet, atât. Pricepi?

— Un mic fâs, completă Pit, iar împăra-
tul îl aprobă, dând din cap.

În tancuri se cățără, cu mare ușurință, soldați pitici, rotunzi, aproape plați, dar foarte iuți. Puseră

tancurile în mișcare. Perfect aliniate, își mișcau turele într-o direcție și într-alta.

— Sunt mici dragii mei tanchiști, dar ard, pârjolesc, pricepi?

— Vor lansa și acum ghiulelele acelea speciale? întrebă Pit.

— Nu te speria, e doar o paradă. Împotriva cui să le lanseze? răspunse împăratul, apoi râse puternic, reușind să acopere oftatul împărătesei.

Tancurile aveau o formă specială. Le lipseau șenilele și semănau cu niște broaște verzi. Se mișcau mai lent, dar cu precizie și într-o aliniere perfectă.

— Urmează... cavaleria, șopti împăratul.

Spre uimirea Inei și a ariciului Pit, nici urmă de cai, cât vedeai cu ochii.

